

Poština plačana v gotovini.

ANGELEK

1925/26

ŠTEJ. 2

Vsebina.

Drobtinice	21
Iv. Langerholz: Skrbimo za svoje zdravje!	22
Leop. Turšič: Jesenska. (Pesem.)	25
J. E. Bogomil: Jojoj in hovhov!	26
Albin Čebular: Mlada radovednost. . . .	28
C. Niewiadomska: Součenci.	29
Sid: Konjiček. (Pesem.)	30
Črniški: Dragi Marijini otroci!	31
Uganke.	34
1. Skrivalica.	35
2. Črkovna podobnica.	35
3. Posetnica.	35
4. Četverokotnik.	36
1. Rešitev naloge v 1. številki.	36
2. Rešitev posetnice v 1. številki.	36
3. Rešitev skrivalice v 1. številki.	36
4. Rešitev črkovne podobnice v 1. številki.	36

Vrtec s prilogo Angelček (10 številčk) stane za l. 1925/26
22 Din, Angelček sam 8 Din.

Urednik: Dr. Jožef Demšar v Ljubljani, Sv. Petra cesta številka 80.
Izdajatelj: Jožef Vole, kanonik, Rova, pošta Radomlje.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Uprava »Vrtca« (Ljubljana, Sv. Petra cesta 80) ima še nevezan »Vrtec« 1922 (7 Din), 1924 (10 Din), 1925 (10 Din), nevezan »Angelček« 1922 (4 Din), 1924 (5 Din), 1925 (6 Din); vezan »Vrtec« 1922, 1923, 1924, 1925 in vezan »Angelček« 1919, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925. Vezava se računa kar najceneje.

Dobile se bodo vse leto vse številke Vrtca in Angelčka 1925/1926.

Imena rešilcev zagonetk iz 1. številke se bodo objavila v 3. številki. To zato, ker ste prejeli 1. številko kasneje v roke.

Rešitev in imena onih rešilcev, ki pogodijo vse zagonetke, se objavijo v prihodnji številki. Rešitve je poslati tekom 10 dni po izidu lista. Dvema rešilcema vseh zagonetk se prisodi darilo.

Razpis nagrade.

Za rešitev vseh zagonetk v Angelčku št. 2: a) 2 žepni rutici, b) vezan Angelček 1921. Ako bo več rešilcev, odloči žreb.

Naročnino sprejema dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80.

Spise in rešitve zagonetk sprejema: Jožef Volc, kanonik, Rova, pošta Radomlje.

Skrbimo za svoje zdravje!

2. Gorkota in svetloba.

Na jesen so jutra že bolj hladna. Pa tudi solnce čez dan nima več tiste moči, kakor jo je kazalo v poletju. Toda otroci, mali in večji, še vedno hrepené po gorkoti. Še nežni pestovanček je ves vesel, če ga nesejo mati na solnce, ven na prosto. Kako dobro dene mlademu bitju solčna svetloba in solčna toplota! Kar z lic mu sije zadovoljnost.

Vi, otroci, ste tudi pozimi veseli, da smete uživati dobroto tople peči. A vendar hrepené vaša srca po solncu, in vsi ste veseli, ko spet zarjavé vaši obrazi, ki so pri peči nekam pobledeli. Tudi vaši domači pravijo: »Rjava je prava; ta je zdrava!«

Kakor prenovljena so naša stanovanja, ko pridejo vanja spomladi spet toplejši solnčni žarki.

In zakaj prihaja mestna gospoda iz zatohlega svojega stanovanja tako rada ven na deželo, v prosto naravo? Poleti celo za dalj časa v razna letovišča in zdravilišča? Dober zrak jo vabi, pa tudi solnce ima zraven svojo besedo. Solnce je silno dober zdravnik, in tudi učeni gospodje po svetu čimdaljebolj hvaležijo solnčno zdravilno moč.

O nalezljivih boleznih ste že slišali. Morda ste že celo katero prestali? Zdravniki pravijo, da širijo te bolezni drobna in majhna bitja, ki jih mi s prostim očesom niti videti ne moremo. Ti mali hudobneži nosijo skupno ime bakterije. Solnce je pa največji sovražnik teh sovražnikov našega zdravja. Moč njegove toplote jih pomori na milijone kar v hipu.

»Mene pa po solncu glava boli!« pravi Ivanka.

Verjamemo. Posebno v začetku pomladi. Toda teh bolečin ni krivo solnce, ampak Ivanka. Predolgo se mudi na solncu. V zgodnji pomladi se je treba bolj počasi privajati solncu. Ne vsega z enim skokom, kakor je ponekod navada. Prepočasi pa spet ne! V enem tednu, v štirinajstih dneh se solnce in človeška glava že toliko sprijaznita, da nikogar ne bo glava bolela, če se malo časa mudi na solncu.

»Poleti pa solnce marsikoga še umori!« smo slišali praviti.

Število takih je pa prav majhno. Vedeti je pa tudi treba, da se je pred prehudo vročino primerno zavarovati. To naredimo zlasti na ta način, da uživamo v poletnem času jedila, ki hladé (salato, mrzlo kuhano sadje, kisló mleko itd.), in da nosimo kolikor mogoče lahko obleko.

»In prehladi se jih mnogo zavoljo solnčne vročine!« Spet! Bomo pa solnce zaprli in ogenj v peči pogasili, da bo prehlajenja konec. Aha! — Mar vi glejте, da se boste skrbno varovali prehlajenja. Ne iz velike vročine brž na hladno! Ne pijte mrzle vode, če vam je vroče! Ne hodite se kopat v mrzlo vodo, dokler vam je vroče! Če ste premočeni — zlasti če ste mokri od vročine in povrhu še od dežja — se doma nemudoma preoblecite!

Pozimi pa ne zavijajte svojih udov v pretoplo obleko! Tudi soba, kjer prebivate ali kjer spite, ne sme biti preveč zakurjena. Toploto merimo s toplomerom. V šoli ga vidite. Pa bi nič ne škodovalo, če bi ga imeli tudi doma. Zdravniki pravijo, naj bo v naših sobah toplote 12—15 stopinj po toplomeru, ki ga je sestavil Réaumur. Kaj menite, kako da poginejo ptički, če jih prinesete iz mraza v toplo sobo? Vi bi jim radi postregli, ste usmiljenega srca, pa

vendar storite nápak. Ptiček vam pogine zato, ker je prišel iz hudega mraza naenkrat v preveliko toploto. Še vam bi to škodovalo.

Res je, prehlajenje še ne bo vaša smrt. Res je pa tudi, da je vam in drugim zoprno, če vsled prehlajenja krehate skoro noč in dan. Pa je prehlajenje tudi začetek mnogih nadležnih, dolgotrajnih bolezni.

Vsaka sapica vam pa tudi ne sme škodovati. Ne bodite preboječi in ne preveč predrzni glede svojega zdravja. Utrjujte se s tem, da boste radi bivali in se gibali na prostem. Pazite pa, da boste letnim časom primerno oblečeni. Jeseni ne oblecite prehitro zimske obleke, v zgodnji spomladi pa zimske prezgodaj ne slecite. Držite se povsod zlate zmernosti, pa boste junaki v zdravju.

Skrbite tudi za svoje oči. Škoduje jim premočna svetloba, premalo svetlobe in svetloba, ki se prehitro menjava.

Zato na solncu nikoli ne berite in ne pišite! Tudi električna luč je takoj s početka premočna za človeško oko. Zato se začni pri njej učiti, ko se je oko svetlobe že nekoliko privadilo. Mnogi tudi priporočajo, da deneš nad oči zelenkast ščitek, da brani oči zoper premočno svetlobo. Varuj se tudi, da ne boš čital ali pisal v poltemi ali v mraku! Nikar ne misli: »Meni to nič ne škoduje.« Seveda, čez noč ne boš oslepel, a pozneje boš čutil nasledke svoje mladostne trme. Svetiljka v tvoji sobi naj dosti močno gori. Ne popravlaj vedno plamena s tem, da svetiljko privijaš in odvijaš. To je nepotrebno igrakkanje.

Otrok moj, ubogaj! Iz ljubezni do tebe je vse to napisano. Ubogaj! Pa boš čil korenjak, pa boš čvrsto dekle. Oba bosta delala z zdravjem veselje svojim domačim in vsemu narodu.

Leop. Turšič:

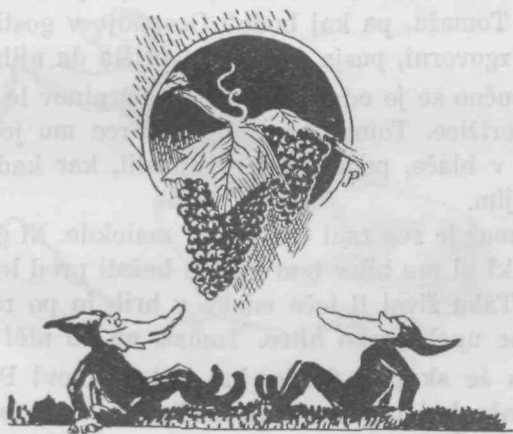
Jesenska.

Tam okoli Kamnika
zrela je pšenička —
oj, od štrukljev in potic
so že rdeča lička.

Tam okoli Ribnice
že je zrel fižolček:
Ribničan, oj, Ribničan
vsak je dobrovoljček.

Tam okoli Krškega
grozdje dozoreva —
oj, h trgatvi radostni
čriček že prepeva.

Kje bi si zdaj na jesen
domek svoj izbrali? —
Oj, saj vem, najrajši vsi
grozdje bi zobali.

Jojoj in hovhov!

Gospodje iz mesta so prišli na lov. Ujeli in postrelili sicer niso mnogo, a lačni so bili tembolj. Pri Plavšku so si naročili dobro kosilo. Njih zvesti spremljevalci — psi — so pa pred gostilno pasli dolgčas.

To je bila lepa prilika za Tomažinovega Tomaža. Jojoj!

Psi so bili trudni, in gospodje so jih še tudi privezali, da bi jim ne ušli. Kakor naročeno od Tomaža. Danes jih bo dražil! Boji se katerega! Gospodje so v hiši, psi pa privezani.

Pa je začel na vse kampe: kazal psom rogovilice, zobe, razprte oči, jih drezal, suval, hujskal in grčal vanje kot nor. Psi so bevskali, cvilili, lajali, se zaganjali v Tomaža, pa kaj bodo? Gospodje v gostilni so postali zgovorni, pasja muzika ni prišla da njih ušes.

Končno se je eden izmed pasjih trpinov le zmuznil z verižice. Tomaž pa v dir... Srce mu je takoj skočilo v hlače, pogum ga je zapustil, kar kadilo se je za njim.

Tomaž je res znal teči kakor malokdo. Ni ga bilo v vasi, ki bi mu bil v tem kos. A bežati pred lovskim psom! Taka žival ti teče enako v hrib in po ravnem in se ne upeha tako hitro. Tomaž, ne bo nič!

Sta že skupaj! Gorje, kaj bo! Hovhov! Pes nič ne vpraša kaj in kam, kar kratko in malo pograbi Tomaža za tisto plat, ki je najbolj zaostajala za njim. Joj, toliko, da revež ni izdihnil! K sreči je bolečine prevzela nase bolj obleka, Tomaž pa le strah. A strahu ni bilo malo.

Gospod Dobrin je pritekel iz gostilne in komaj potolažil razjarjenega psa. Tomaž je pa drl domov, kakor da ga nese veter in mu gori za petami.

Ko je prišel gospod Dobrin na Tomažev dom, da poizve, koliko škode je napravil njegov pes, je naletel ondi na najhujšo vihro. Okrog Tomaža je pokalo in treskalo, da je bilo joj, in ploha solza je namakala njegova lica. In še ne bi bilo vihre konca, da ni pomiril gospod Dobrin te hude ure.

Dobri mož je hotel povrniti vso škodo, ki so jo pretrpele Tomaževe hlače, toda Tomažev oče ni hotel ne vinarjev ne dinarjev.

»Še jaz bi nekaj plačal vašemu psu, samo ko bi vedel, da bo njegov nauk našemu fantu tudi kaj pomagala,« je dejal oče ob slovesu.

Albin Čebular:

Mlada radovednost.

(Belokranjska.)

„Puštaj, puštaj grlica
njivo posejano,

tu je božja mrvica!“

„Kje je ta grlica?“

„Veter jo je odteral.“

„Kje je ta veter?“

„Na stezo je prošel.“

„Kje je ta steza?“

„Trava jo je pokrila.“

„Kje je ta trava?“

„Ovce so jo popasle.“

„Kje so te ovce?“

„Vuk jih je zaklal.“

„Kje je ta vuk?“

„V lozo je prošel.“

„Kje je ta loza?“

„Sekira jo je posekala.“

„Kje je ta sekira?“

„Kovač jo je razkoval.“

„Kje je ta kovač?“

„Prošel je v Novo mesto
po mlado nevesto.“

„Kje je ta nevesta?“

„V slamo se je zarila.“

„Kje je ta slama?“

„Roglje so jo spravile.“

„Kje so te roglje?“

„Služič jih je odnesel.“

„Kje je ta služič?“

„Skočil je pod kotec.“

„Kje je ta kotec?“

„V ognju je zgorel.“

„Kje je ta ogenj?“

„Voda ga je pogasila.“

„Kje je ta voda?“

„Mravunci so jo popili.“

„Kje so ti mravunci?“

„Kokoš jih je pozobala.“

„Kje je ta kokoš?“

„Vrat si je podvila
i glavo razbila.“

Puštaj-puščaj; odteral-odgnal; prošel-odšel; vuk-volk; loza-
gozd; roglje-grablje; služič-hlapec; kotec-kurnik; mravunci-mravlje.

Součenci.

Ludovik, Tonček in Slavko so se skupaj učili. A kako učili! Mnogo otrok se rado uči, a bolj kot so se ti, se nobeni drugi niso. V šolo so šli kot na zabavo. Ko so uzrli gospoda Miška, svojega učitelja, so kar rdeli od radosti, in srca so jim začela močneje utripati. Med uro so pazili kot v cerkvi, in vsak dan so se naučili kaj novega.

Gospod Miško je pa tudi zelo ljubil te otroke. Kateri učitelj pa ne ljubi marljivih otrok? Potrudil se je, da jim je razložil vsako podrobnost tako temeljito, da so ga učenci prav lahko razumeli in si vse zapomnili, kar jim je povedal.

Nekoč je rekel Tončku oče:

»Obleci se, Tonček, pojdeš z nami k predstavi; igrajo namreč danes igro prav nalašč za otroke.«

»Ne znam še za šolo.«

»Ne znaš? To ni dobro, otrok. Požuriti bi se bil moral. Toda danes je moja krivda: prej bi ti bil moral povedati, da ne boš imel zvečer časa za učenje. No, se pač za jutri ne naučiš. Saj si marljiv učenec in se potruдиš pozneje, da nadomestiš zamujeno.«

Tonček je poljubil očetu roko in urno stekel v drugo sobo, da se preobleče. A takoj se je vrnil ter se zmedeno in boječe približal mami:

»Mama!« je zašepetnil, »jaz rajši ne grem k predstavi, kakor da se ne bi naučil za šolo. Jutri bi mi bilo pa zelo težko, in tudi danes ne bi bil prav nič vesel.«

Mamica je objela dečka in povedala njegove besede očetu, ki je rad dovolil, da ostane doma. Po-

hvalil je njegovo marljivost ter rekel, da ga zelo veseli, ker njegov edinec tako ljubi učenje.

Pa tudi Tončku ni bilo prav nič žal predstave — drugi dan je namreč gospod Miško pravil tako zanimive stvari v šoli, da si je dečko venomer mislil:

»Kako je to dobro! Kako je dobro, da nisem šel k predstavi in zamudil šole.«

Za nobeno ceno ne bi bil kdaj zamudil šole.

(Dalje prihodnjič)

Sid:

Konjiček.

Hi, konjiček, hoja hi!

Kam bežiš? Kam letiš?

Hoja hi —!

Navzdol beži! Navzdol leti!

Hoja hi!

Velik je konjič

majhen pogonič,

vajeti — motvoz

in motvoz je bič.

To ni nič!

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Ta mesec godujejo naši dobri prijatelji angeli v varuhi. Dne 2. t. m. se jih spominja sveta Cerkev pri sveti maši in pri drugih molitvah. Letos bo to ravno prvi petek v mesecu. Gotovo vas pojde ta dan mnogo k sveti maši in k svetemu obhajilu. Zahvalite se tedaj prav lepo presvetemu Srcu Jezusovemu za tako dobre spremljevalce, ki vam jih je dal na pot skozi življenje.

Več svetnikov je bilo tako srečnih, da so videli svoje angele varuhe v raznih prikaznih. Nekaj takega beremo v življenjepisu svete Frančiške. To je bila pobožna gospa v Rimu. Eden izmed njenih otrok, dobri Evangelist, ji je umrl še kot otrok. Leto po njegovi smrti je pa imela Frančiška čudno prikazen. Videla je dva dečka pred seboj. Eden je bil obdan s takim bleskom, da se je svetil kakor solnce. Spoznala ga je — bil je njen umrl sinček. Drugi je bil pa še lepši in še bolj bleščeč. Vprašala je sina, kje je sedaj, kaj dela, kako mu gre in kdo da je njegov spremljevalec? Evangelist ji je pa odgovoril: »V nebesih sem. Tam molimo in častimo ljubega Bogā. Žalosti in bolečin ne poznamo. Vsi smo srečni. Moj spremljevalec — lepši od mene — je pa tvoj angel varuh. Noč in dan je pri tebi. Tolaži te in varuje.« Evangelist je potem izginil. Angel varuh je pa ostal viden pri Frančiški. Stal ji je ob strani. Oči je imel navadno uprte v nebo, roke pa prekrížane na prsih. Svetil se ja pa tako, da ga je mogla sv. Frančiška le nekaj trenutkov gledati.

Duhovnik Antonio — Frančiškin spovednik — je vprašal Frančiško, kakšen je angel, ki ga vidi. Odgovorila je: »Je kakor otrok devetih let. Blišči se pa kakor solnce in še bolj. Njegovo čelo je vedno jasno. Njegovi lasje so kakor najfinejše zlate nitke, v lepih kodrih mu valovijo na rame. Njegove oči so bistre. Odet je v snežnobelo dolgo haljo. Vrh te pa ima barvano obleko, ki izpreminja svojo barvo. Zdaj je bela ko lilija, zdaj rdeča ko vrtnica, zdaj spet modra kakor nebo. Kadar ga gledam, z grozo opazim, kako nas je greh izpačil.«

Sveta Frančiška je morala prestatiti veliko zalezovanj hudobnega duha. Pa vsakokrat se je zatekla k svojemu angelu varuhu in videla je, kako se njen angel bojuje zoper njenega sovražnika in kako ga vsakrat spodi v beg. Pa še drugače ji je dobri angel pomagal do svetosti. Če je napravila iz nepazljivosti kak pregrešek, tedaj je njen angel izginil. Frančiška je to opazila in premišljevala, kaj ga je moralo užalostiti. Skesala se je pred Bogom in sklenila, poboljšati se. Spovedala se je ponižno in skesano — in angel se je spet prikazal.

Srečna sv. Frančiška, — kaj ne? — ki je videla angela varuha! Še bolj srečna pa, ker ga je lepo častila in ubogala! To poslednje, otroci božji, moramo tudi mi narediti. »Sveti angel, varuh moj...« te molitvice ne smemo noben dan izpustiti. Ne pozabimo nikoli, da je naš angel varuh vedno in povsod pri nas. Poslušajmo njegove opomine! V skušnjavah ga kličimo na pomoč!

Kako pa kaj z našo molitvijo, otroci? Poslušajte, kaj se mi je pred leti zgodilo. Ob glavni cesti na samoti je stala lepa hiša, poleg nje pa se je igral otrok kakih 4—5 let. Ko grem mimo, ga vprašam, kako mu je ime. Odgovori mi: »Anica.« Jaz dalje: »Znaš že kaj moliti?« Anica: »Nič.« — »Pa te mama ne uči?« — »Ne.« — Zasmilila se mi je uboga Anica. Poiskal sem v listnici podobo njene patrone, sv. Ane. Pokazal sem ji jo in jo vprašal, ali ji je všeč. Rekla mi je, da ne. Mislil sem si, ta ji ni všeč, ker ni barvana. Pokažem ji torej več lepo barvanih podob. Deklica jih hitro pregleda in mi reče, da ji tudi te niso všeč.

Čudna ta Anica! Kajneda? Podobic ni marala in molila tudi ni nič. — Da pa imate vi podobice radi, o tem prav nič ne dvomim. Kako je pa kaj z vašo molitvijo? Jo imate radi, jo visoko cenite? Ni vedno lahko lepo pobožno moliti. Marsikdaj se mora človek zelo premagovati in truditi. Zato se moramo zavedati, kako imenitno delo je molitev. Saj je molitev pogovarjanje z Bogom. Kaka čast za nas, da smemo z Njim govoriti! Ko bi se do dobra zavedali, kaj je Bog, potem bi tudi cenili molitev tako, kakor so jo svetniki. In kako nam je molitev potrebna! Kakor ne poznamo dobro Boga, tako tudi ne samih sebe. Ne vemo, kaki revčki smo, kako nam vsega manjka in da vse to dosežemo le po molitvi. »Prosite in boste prejeli,« je rekel Gospod.

Otroci božji, izprosimo si ta mesec od Boga duha molitve — to namreč, da bomo globoko prepričani, kako imenitna in krasna, pa tudi kako potrebna nam je molitev. Poleg tega si pa izprosimo tudi veliko zaupanja v molitev.

Priporočajmo to zadevo svojim angelom varuhom, Mariji, kraljici angelov in kraljici svetega rožnega venca! (Ta mesec je njej posvečen.) Pa ne molimo vsak samo zase, marveč vsak za vso »Angelčkovo« družino.

Otroci Marijini! Le pogumno z molitvijo k Bogu! — Na svidenje! Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

1. Hinje na Dolenjskem.

Leto je že minilo, kar obstoja naš Marijin vrtec. Poglejmo malo nazaj, kaj smo storili dobrega! V prvi vrsti pač ne smemo pozabiti, da je vrtec napredoval s tem, da ima 25 novih udov (13 dečkov in 12 deklic), nekaj se jih pa šele pripravlja, čaka sprejema. Omenjeni so bili dne 25. marca t. l. sprejeti. Shode imamo redno vsak mesec v cerkvi, na prekrasni shod dne 25. marca pa gotovo ne bomo pozabili. Po govoru, sprejemu in petih litanijah Matere božje v cerkvi smo se šli razveselit v društveni dom. Nastopili smo na odru sami otroci Marijinega vrtca. Pred lepo ozaljšanim kipom Matere božje so se vršile tri deklamacije in petje. Za-

tem smo igrali igrico, vzeto iz našega lista »Angelček« 1924: A. Čadež »Ugnanr neugnanka«. Tako smo še druge vneli za Marijin vrtec. Le preberite to igrico, otroci, morda jo tudi še drugod lahko uprizorite! Polno nabita dvorana ljudi je gledalo nas malčke in veselih obrazov so z nami odšli po končani igri. — Meseca majnika smo pa romali na božjo pot na Vrbovc v bližnji polomski fari. Slovesno pritrkavanje zvonov, procesija, ki nam je prišla naproti, govor našega gospoda kateheta in pete litanije v cerkvi, pri katerih smo sami odpevali — vse to nam je dalo novega ognja, nove spodbude za vse dobro, koristno in dušno potrebno. Devica Marija, naša Mati, varuj nas, podpiraj nas; mi pa ostanemo tvoji zvesti otroci.

Šolarji hinjske fare.

2. Radeče pri Zidanem mostu.

Tudi pri nas imamo že več let Marijin vrtec. Zberemo se vsak mesec enkrat. Najprej molimo, potem nekateri deklamujejo. Gospod kaplan vzamejo v roke »Angelček« in bero Marijin zvonček. Nazadnje nam še pripovedujejo lepe povesti. Po Marijinem vrtcu gremo vsi v cerkev, kjer molimo in pojemo lepe Marijine pesmi. Imamo tudi obhajilno zvezo. Iz Marijinega vrtca pa nekateri tudi pojemo v soboto pri večernicah. Samo to je v Radečah žalostno, da je le malo naročnikov »Angelčka«. Upamo, da se v bodoče število naročnikov lista poveča.

Dane Perenič, učenec VI. razr.

Uganke.

Rdeče jagnje po košari skače. Kaj je to?

(Jezik.)

Kdo vse sliši, pa nič ne govori?

(Uho.)

Kdo v hiši gospoduje, vse ga neguje, a ono nikogar ne spoštuje?

(Dete v zibel.)

Ima ušesa, pa zijá in zijá, da se mu kaj da. Kdo?
(Škarje.)

Belo je, pa sir ni, rep ima, pa miš ni; sol liže, pa
koza ni; grize, pa sed ni. Kaj je to? (Redkev.)

1. Skrivalica.

(Štefan Jerko.)

Tistile deček je sadje
kradel. Sosed ga je dobil
in mu dal lep nauk.
Kakšen?

2. Črkovna podobnica.

gigigigigi **A** *eč* **V** **E** **E** **E**

100c

a
d

3. Posetnica.

(Ivanka Kralj.)

Reza Mulej

Povejte kraj, ka-
mor je šla ta romarica
na božjo pct?

4. Četverokotnik.

(Mija Petričeva.)

a	a	a	a	a
a	b	c	d	d
e	e	f	i	i
k	l	l	m	o
o	r	r	r	r
r	s	v	v	ž

1. roparska žival,
2. posoda,
3. ime reke,
4. poljski pridelek,
5. del človeškega okostja,
6. del žita.

Srednja vrsta odzgoraj navzdol pove naslov Gregorčičeve pesmi.

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista [in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonečke — v prihodnji številki.]

1. Rešitev naloge v 1. številki.

Danica, **s**nežinka, **k**osmatinec, **r**umen**e**njak, **A**hacij, **u**trinek, **g**rižljaj, **v**eteran, **g**lobina.

Danes meni, jutri tebi.

2. Rešitev posetnice v 1. številki.

Mož je kovaški mojster.

3. Rešitev skrivalice v 1. številki.

Če ne teče, pa kapljá.

(Pazi na kapljice! Začneš pri kapljici, [ki stoji najvišje, potem pa nadaljuj pri tisti, ki stoji nižje itd.]

4. Rešitev črkovne podobniče v 1. številki.

Lepa beseda lepo mesto najde.